

POSTANOWIENIE

Dnia 4 grudnia 2015 r.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Mokotowa w Warszawie II Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: SSR Aleksandra Błażejewska

Sędziowie: SSR Katarzyna Małysa

SSR Ewa Uchman

po rozpoznaniu w dniu 4 grudnia 2015 r. w Warszawie na posiedzeniu niejawnym sprawy z wniosku R Spółki Akcyjnej z siedzibą w Warszawie z udziałem

o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu na skutek skargi dłużnika na postanowienie referendarza sądowego Sądu Rejonowego dla Warszawy Mokotowa w Warszawie II Wydział Cywilny z 30 lipca 2015 roku w sprawie o sygnaturze akt II Co 2258/15

postanawia:

zaskarżone postanowienie utrzymać w mocy.

Na oryginale właściwe podpisy

Za zgodność z oryginałem

świadczy SEKRETARZ SĄDOWY

Paula Kwiatkowska

W dniu 30 lipca 2015 roku referendarz sądowy Sądu Rejonowego dla Warszawy Mokotowa w Warszawie nadał klauzulę wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu nr MG1413222206/NPL/15 wystawionemu w dniu 21 lipca 2015 roku przez wierzyciela R Bank Spółkę Akcyjną z siedzibą w Warszawie przeciwko dłużnicze w całości zgodnie z jego treścią, z tym że do kwoty nieprzekraczającej 880.000 zł.

Na powyższe orzeczenie referendarza sądowego dłużniczka złożył skargę, zaskarżając je w całości. Zaskarżonemu postanowieniu skarżący zarzucił naruszenie art. 97 ust. 1 i 2 ustawy Prawo bankowe oraz art. 786² k.p.c. poprzez nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu, mimo braku pisemnego oświadczenia o poddaniu się egzekucji, którego wymaga art. 97 ust. 2 Prawa bankowego w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 maja 2004 roku.

Skarżący wniósł o zmianę przedmiotowego postanowienia poprzez oddalenie wniosku o nadanie klauzuli wykonalności w całości oraz zasądzenie od dłużnika na rzecz wierzyciela zwrotu kosztów według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd zważył, co następuje:

Skarga nie zasługuje na uwzględnienie.

Stosownie do treści art. 767^{3a} k.p.c. na postanowienie referendarza sądowego przysługuje skarga. Wniesienie skargi nie powoduje utraty mocy przez zaskarżone postanowienie. Sąd orzeka jako sąd drugiej instancji, stosując odpowiednio przepisy o zażaleniu. Rozpoznając skargę, sąd wydaje postanowienie, w którym zaskarżone postanowienie referendarza utrzymuje w mocy albo je zmienia. Z kolei w myśl art. 786² k.p.c., w postępowaniu o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu, Sąd bada czy dłużnik poddał się egzekucji oraz czy roszczenie objęte tytułem wynika z czynności bankowej dokonanej bezpośrednio z bankiem lub z zabezpieczenia wierzytelności banku wynikającej z tej czynności.

Zgodnie z treścią art. 96 ust.1 i 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe na podstawie ksiąg banków lub innych dokumentów związanych z dokonywaniem czynności bankowych banki mogą wystawiać bankowe tytuły egzekucyjne. W bankowym tytule egzekucyjnym należy oznaczyć bank, który go wystawił i na rzecz którego egzekucja ma być prowadzona, dłużnika zobowiązanego do zapłaty, wysokość zobowiązań dłużnika wraz z odsetkami i terminami ich płatności, datę wystawienia bankowego tytułu egzekucyjnego, jak również oznaczenie czynności bankowej, z której wynikają dochodzone roszczenia, oraz wzmiankę o wymagalności dochodzonego roszczenia. Bankowy tytuł egzekucyjny należy opatrzyć pieczęcią banku wystawiającego tytuł oraz podpisami osób uprawnionych do działania w imieniu banku.

W dalszej kolejności art. 97 ust. 1 Prawa bankowego stanowi, że bankowy tytuł egzekucyjny może być podstawą egzekucji prowadzonej według przepisów Kodeksu postępowania cywilnego po nadaniu mu przez sąd klauzuli wykonalności wyłącznie przeciwko osobie, która bezpośrednio z bankiem dokonywała czynności bankowej albo jest dłużnikiem banku z tytułu zabezpieczenia wierzytelności banku wynikającej z czynności bankowej i złożyła pisemne oświadczenie o poddaniu się egzekucji oraz gdy roszczenie objęte tytułem wynika bezpośrednio z tej czynności bankowej lub jej zabezpieczenia. W myśl art. 97 ust. 2 ww. ustawy oświadczenie, o którym mowa w ust. 1, powinno określać kwotę zadłużenia, do której bank może wystawić bankowy tytuł egzekucyjny, oraz termin, do którego bank może wystąpić o nadanie temu tytułowi klauzuli wykonalności.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy stwierdzić należy, że bankowy tytuł egzekucyjny spełnia przesłanki wskazane w ustawie Prawo bankowe.

Rację ma skarżący, że zgodnie z art. 97 ust. 2 Prawa bankowego w brzmieniu sprzed 1 maja 2004r. oświadczenie, o którym mowa w ust. 1, powinno określać kwotę, do której dłużnik poddaje się egzekucji, wraz z ostatecznym terminem, do którego bank może wystawić bankowy tytuł egzekucyjny.

Zmiana art. 97 ust. 2 prawa bankowego podyktowana była sposobem określania w oświadczeniu egzekucyjnym dłużnika kwoty, do której dłużnik poddaje się egzekucji, bowiem możliwe były inne, poza oznaczeniem określonej kwoty pieniężnej, pośrednie sposoby oznaczenia tej kwoty, np. poprzez podanie w oświadczeniu samej metody ustalania kwoty. Jednoznacznie za kwotowym sposobem oznaczania – wskazaniem górnej wysokości należności banku - opowiedział się Sąd Najwyższy w uchwale z 26 sierpnia 1999 roku (*por. uchwała SN z dnia 26 sierpnia 1999r, III Ca 4/99*). Obecne brzmienie art. 97 ust 2 oznacza w ocenie Sądu, *de lege lata* uściślenie regulacji w omawianym zakresie i wyeliminowanie wspomnianych formuł opisowych.

W niniejszej sprawie oświadczenie dłużniczki o poddaniu się egzekucji obejmowało konkretną kwotę, do której bank mógł wystawić bankowy tytuł egzekucyjny tj. do kwoty 880 000 zł, nie pozostawiając w tym względzie żadnych wątpliwości.

Przeszkody do nadania klauzuli wykonalności nie stanowi także podnoszony przez pełnomocnika dłużniczki zarzut niekonstytucyjności przepisu art. 96 ust. 1 i 97 ust. 1 prawa bankowego.

Zdaniem Sądu określenie późniejszej daty utraty mocy obowiązującej aktu normatywnego nie może być tłumaczone inaczej niż jego pozostawienie przez oznaczony czas w porządku prawnym i oznacza, iż Trybunał Konstytucyjny, mimo stwierdzenia niezgodności aktu z przepisami wyższego rzędu, działając w granicach kompetencji, utrzymuje w mocy normę prawną. Do wskazanej zatem w wyroku Trybunału Konstytucyjnego daty utraty mocy obowiązującej przepis musi być uznany za zgodny z Konstytucją, a tym samym wyłączony jest skutek retrospektywny takiego wyroku. Oznacza to, że ustawa – w tym okresie – wiąże sądy.

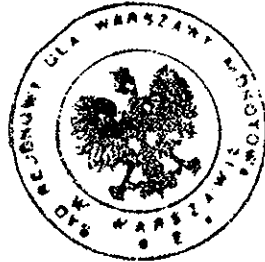
Trybunał Konstytucyjny postanowił, zgodnie z art. 190 ust. 3 Konstytucji RP, że utrata mocy obowiązującej art. 96 ust. 1 i art. 97 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku Prawo bankowe nastąpi z dniem 1 sierpnia 2016 roku.

Ze wskazanego przepisu Konstytucji wynika wyraźnie, że jeżeli Trybunał odracza utratę mocy obowiązującej przez wadliwą normę, wówczas zachowuje ona moc przez okres wskazany w orzeczeniu. To oznacza, że sądy i inne podmioty powinny - z wyjątkiem sprawy, która była przyczyną wszczęcia postępowania przed Trybunałem - stosować tę normę. Pominięcie w tym

okresie wadliwej normy oznaczałoby w istocie przekreślenie sensu odroczenia, a więc i sensu art. 190 ust. 3 Konstytucji.

Wskazać również należy, że podnoszona przez skarżącą okoliczność wpisania błędnej daty umowy na bankowym tytule egzekucyjnym stanowiło jedynie wyraz oczywistej pomyłki pisarskiej. Nie ulega bowiem wątpliwości, że bankowy tytuł egzekucyjny dotyczył umowy o kredyt hipoteczny nr 200806HL004440100902, czego zresztą skarżący nie kwestionował.

Mając powyższe na uwadze i na podstawie art. 767^{3a} k.p.c. postanowiono jak w sentencji.

Na oryginale właściwe podpisy

Za zgodność z oryginałem

świadczy

SEKRETARZ SĄDOWY

Paula Kwiatkowska